

Tohle je jeden z hudebních příběhů, jaké nepotřebují přikrášlovat. Dva nejlepší kamarádi spolu už od dětství vstřebávají i první hudební zážitky. Nejvíce je za srdce chytá temná elektronika a industriál a oba se rozhodnou, že podobnou muziku chtějí též tvořit. Na začátku devadesátek tak v Jihlavě vzniká kapela Warsaw Ghetto, která se časem mění v Tábor radosti. Dvojice od té doby ušla velký kus cesty a dnes je jedním z čelních představitelů evropské dark ambient/industriální scény. Jejich poslední album Egregor vyšlo ke konci loňského roku u prestižního rakouského labelu Klanggalerie a v následujícím rozhovoru – v němž Tábor radosti odpovídají jednohlasně – jsme probrali současnost kapely, ale taky roli producenta při nahrávání, zajímavé přátele z hudební scény nebo textovou mytologii.

Jak dlouhá byla cesta k novému albu Egregor?

Proces byl tentokrát náročnější než u předchozích nahrávek, stále je to však pokračování našich alb Tábor radosti (Joycamp), Hávamál, Lamat a Agartta. Vyprávění nekončí, jen je zase o něco temnější.

O čem vyprávíte?

Odpovíme kouskem našeho staršího textu: „Je to sen o cestě, smutku a smíchu.“ Náš Uroboros, Labyrinth a Umění snít.

Co slovo Egregor znamená nebo symbolizuje?

Výklad necháme na posluchačích. Očekáváme aktivní přístup a věříme v jejich inteligenci.

Egregor vyšel u rakouského labelu Klanggalerie, stejně jako kupříkladu i nahrávky The Residents, DDAA a dalších osobností světové avantgardy.

Label vydal v reedici i vaše první album z roku 2001. Jak jste s ním navázali spolupráci?

Majitel labelu nás viděl na Hradbách samoty v roce 2013, následně nás oslovil a my se s ním dohodli na dlouhodobější spolupráci. V roce 2015 vyšla reedice prvního alba, minulý rok Egregor a letos plánujeme znovu vydání desky Hávamál.

Vaše předchozí Agartta vyšla u slovenských Aliens Production, předtím jste vydali jedno album u české Epidemie, první dvě desky jste vydali vlastním nákladem. Znamená to, že v současnosti u nás doma není vydavatel, který by se o vaši muziku uměl postarat? Ano, v podstatě je to tak.

Může dnes české kapele vydávání v zahraničí rozšířit možnosti hraní v evropských klubech, na festivalech a získání většího počtu zahraničních posluchačů, nebo to už v globalizovaném světě nehraje zásadní roli?

Vždy je to hlavně o získávání zkušeností a potkávání se s novými lidmi, kteří vás mohou posunout o něco dál. A stále platí, že v zahraničí je tento druh hudby mnohem více rozšířen. Zásadní jsou samozřejmě možnosti distribuce vydavatelství.

Má to už nějaký praktický efekt, prodáváte třeba více nahrávek?

To je spíše otázka na našeho vydavatele. My jsme z toho rozhodně nezbohatli, ale pravdou je, že po vystoupeních se toho prodá o něco víc. Spíše je příjemné vidět, že pár dní po vydání se nahrávka dostane k lidem prakticky po celém světě a posluchači jsou natěšení na naše nové věci.

Nové album produkoval Moimir Papulescu, jedna z respektovaných osobností naší hudební scény. Jaký byl při nahrávání jeho vliv?

Jeho vliv na zvuk nové desky je zásadní a spolupráce s ním byla opravdu radost, obrovská zkušenost. My měli vždy u předchozích desek vše pevně v rukou a toto byla první nahrávka, u které se dá hovořit o producentovi. Je dobré mít někoho se zdravým odstupem a pro nás bylo logické jít v našich zemích za tím nejlepším.

V čem je tak odlišný, že za ním chodí i temné skupiny jako vy nebo Schwarzpior?

Pro nás to byla jasná volba. Neznáme tady nikoho, kdo by měl takové zkušenosti s elektronickou hudbou. My o něm víme už od doby, kdy hrál s Gun Dreams, což byla na tu dobu výborná věc, třeba jejich předělávka Der Mussolini je legendární. Pro nás to byl hrdina, živý důkaz toho, že i v našich krajích to jde. To, že přistoupil na spolupráci s námi, byl po těch letech splněný sen.

STOPY KNIHY PROMĚN

Na desce hostují žánrově kapacity jako Vladimír Hirsch, Schloss Tegal nebo Noises of Russia. Jak se na nahrávání podíleli oni?

Jsme rádi, že se nám je podařilo, za vydatné pomoci Toma Saivona (*český avantgardní hudebník a producent, pozn. ed.*), přemluvit k vytvoření remixů. Zároveň jsme však chtěli, aby jejich práce byla pevnou součástí konceptu Egregor. Myslíme, že se to podařilo.

Se zmíněnými tvůrci se znáte delší dobu, jak to probíhalo? Dali jste jim konkrétní track tzv. na tělo, nebo si vybírali sami? Fungujete to vždycky stejně, jakože pošlete track a oni zpátky remix, nebo jsou tu nějaká specifika?

My toto prakticky děláme už od alba Lamat. Každý dostane svou skladbu ve stopách a je jenom na něm, jak s materiálem naloží. S Vladimírem a Richardem ze Schloss Tegal se známe spoustu let a oba dva jsou jednoduše geniální. Schloss Tegal nám už dělal kdysi remix právě na Lamat a my byli rádi, že tímto můžeme poukázat na jistou cykličnost naší tvorby. S Noises of Russia jsme se seznámili před deseti lety při našem společném vystoupení v Drážďanech. Jejich hudba je výborná a my jsme šťastni, že se nám tuto „ruskou“ stopu podařilo otisknout právě na desce Egregor.

Pro atmosféru vašich skladeb je důležitá textová složka, postavená na rituálně znějících proklamacích odříkávaných temným hlasem. Odkud čerpáte inspiraci?

Během práce se nakupí spousta různých textových fragmentů, které později přidáváme k hotovému podkladu. Témata různě propojujeme a někdy nás samotné překvapí výsledek. Je to podobná práce jako s kterýmkoli samplem, a co se týká inspirace, tak to jsou asi nejvíce knihy. Na této nahrávce hlavně Zamjatin a jeho román My a opět čínská Kniha proměn.

Nedílnou součástí kapely je i výtvarná stránka, vaše koncertní image, videoprojekce. Máte spolupracovníky?

Vše vytváříme od počátku sami. Fotografie, videa, hudbu.

Fortit se odmítáte, na civilní identitu v umění zřejmě taky nevěříte, jak to zapadá do vašeho příběhu?

Věřte nám, že procházet se po vystoupení mezi návštěvníky nepoznan je osvobozující a někdy i velmi zábavné. Je pravděpodobné, že jsme v začátcích byli inspirováni přístupem Laibach: potlačení individuality v zájmu kolektivu.

A jak do příběhu zapadá Jihlava, kde žijete a tvoříte?

Naše město nám svou výjimečnou schopností ukázalo magickou stránku světa a my se vlastně celou tu dobu snažíme záblesky tohoto „božského“ vědomí vtěsnat do toho, co děláme v Táboru radosti. Je možné, že jednoho dne přijde pověstné zvolání z Masky rudé smrti „Odmaskujte se!“, zatím však stále cítíme potřebu nebytí vidění.

Proč jsou žánry jako dark ambient, EBM a další stále k vidění na žánrově zaměřených akcích a neobjevují se častěji i jinde?

Zmiňované žánry reflektují spíše temnou stránku světa. Nic pro klasické letní festivaly.

Pojďme hlouběji do historie. Jak Tábor radosti vznikl?

My se známe od dětství a svým způsobem jsme jako bratři. Myšlenka tvořit hudbu je stará třicet let, ale vzhledem k našemu mládí jsme naše sny mohli začít realizovat až kolem roku 1991 pod názvem Warsaw Ghetto. Od roku 1995 jsme oficiálně Tábor radosti.

Co vás přivedlo k elektronické hudbě? V čem spatřujete její největší kouzlo a radost?

Na konci osmdesátých let se k nám dostaly nahrávky Front 242, Nitzer Ebb a Skinny Puppy společně s Test Dept, Coil a Einstürzende Neubauten. Fascinovaly nás všechny ty nevšední ruchy, netradiční vrstvení zvuků, úprava hlasů. Bylo to jako z jiné planety a my měli jasno, co chceme dělat. A kouzlo? Máme pocit, že elektronickou hudbou se všechny ty vnitřní krajiny dají mnohem lépe zachytit než standardní rockovou kapelou. A klidně ji můžeš dělat sám v obývacím pokoji. A to je radost.

Naživo moc často nevystupujete – proč?

Hudba nás neživí, proto nemáme tolik času, jak bychom si přáli. Relativně dost nabídek musíme odmítat.

Co děláte, tedy v civilním životě?

Stále pracujeme na Ministerstvu pravdy a radostně budujeme Krásný nový svět.